

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudců JUDr. Renáty Zimové a Mgr. Radka Paclíka ve věci

žalobců :   **a) Kateřina B.**, narozená xxx
                  bytem xxx
              b) Ondřej D., narozený xxx
                  bytem xxx
              c) Adam D., narozený xxx
                  bytem xxx
              d) Aneta K., narozená xxx
                  bytem xxx
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Robertem Jehne
sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1

proti

žalované :   **České aerolinie, a.s.**, IČO 45795908
                  sídlem Evropská 846/176a, Praha 6 – Vokovice

o 2 400 EUR s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. prosince 2015, č.j. 6C 48/2014-73

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

takto:

- I. Vstup společnosti Etihad Airways do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalované se nepřipouští.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení 14 200,56 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Roberta Jehne.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit každému ze žalobců částku 600 EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. od 15.7.2014 do zaplacení a náklady řízení ve výši 64 329,84 Kč na účet právního zástupce žalobců, vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto rozhodl o žalobě podané 6.8.2014, kterou se každý ze žalobců domáhal žalované částky jako paušalizované náhrady podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 (dále případně jen Nařízení), když jejich újma měla vzniknout v důsledku překnihování návazného letu, který jim rezervovala žalovaná z Prahy přes Abú Dhabí do Bangkoku. Návazný let operovala společnost Etihad Airways, byl jim odmítnut nástup na palubu návazného letu, celý den strávili na letišti v Abú Dhabí a do cílové destinace dorazili se zpožděním téměř 12 hodin. Podle zakoupených letenek je primárně odpovědným subjektem žalovaná, i když byl návazný let operován na základě její dohody jiným dopravcem, o čemž ostatně žalobci ani nebyli informováni, informace nebyla patrná ani ze zakoupených letenek. Nárok u žalované uplatnili, ta plnit odmítla s odkazem na operujícího dopravce.
3. Žalovaná namítala, že operovala pouze první úsek cesty, který byl proveden řádně a v souladu s přepravní smlouvou, překnihovaný let operovala společnost Etihad Airways, ta také překnihování provedla, byla provozujícím dopravcem, prováděla let v zastoupení žalované, tato skutečnost je sdělena cestujícímu v okamžiku rezervace letu, lety tohoto provozujícího dopravce Nařízením podřízeny nejsou. O podrobnostech itineráře cesty má cestující informovat agentura, s níž jednájí, v tomto případě žalobci letenku zakoupili u agentury Pelikán, za jejíž tiskopisy žalovaná neodpovídá. Provozující dopravce žalobcům nabídl kompenzaci v podobě poukazu na přepravu na jeho linkách v hodnotě 300 USD na osobu, ta byla odmítnuta.
4. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování ze skutkového stavu, že žalovaná prostřednictvím agentury Pelikán vystavila žalobcům letenky na let OK 350 na 16.12.2013 Praha – Abú Dhabí a let OK 3172 Abú Dhabí – Bangkok s plánovaným odletem z Prahy 16.12.2013 ve 23:25 a příletem do Bangkoku 17.12.2013 v 19:45. Žalobci uzavřeli přepravní smlouvu se žalovanou a nebyli informováni o tom, že by druhou část letu provozoval jiný přepravce. Na příletu do Bangkoku byl let zpozděn o téměř 12 hodin, neboť společnost Etihad Airways let žalobců překnihovala, do místa určení dorazili až 18.12.2013 v 7:27. Kompenzaci žalovaná žalobcům odmítla vyplatit a odkázala na společnost Etihad Airways jako provozujícího dopravce.
5. Na uvedeném skutkovém základě soud prvního stupně odkázal na čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie a Nařízení č. 261/2004, vyšel i rozsudků Soudního dvora Evropské unie ve věcech sp.zn. C- 402/07, C-432/07 a C- 11/11, podle kterých na cestující, jejichž let byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

opožděn o více jak tři hodiny při příletu do cílového místa, lze nahlížet stejně jako na cestující zrušených letů a za let nutno považovat přepravu z výchozího do cílového letiště, přičemž není rozhodné, zda se jedná o let s mezipřistáním či bez něj.

6. Na uvedených základech soud prvního stupně shledal žalobu důvodnou. Pokud žalovaná v průběhu řízení žádala, aby otázku týkající se výkladu Nařízení, zda dopravce, který uzavřel s cestujícím smlouvu o přepravě, je odpovědný podle Nařízení i za incident, ke kterému došlo na letu provozovaném v rámci sdílení kódů jiným než smluvním dopravcem, položil Soudnímu dvoru EU, jejímu požadavku nevyhověl s tím, že příslušným k položení otázky je soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, předmětem řízení není bagatelní částka, proti rozhodnutí soudu prvního stupně je přípustné odvolání, proto není povinen se na Soudní dvůr obracet.
7. Jinak soud prvního stupně odkázal na v zásadě nesporná skutková zjištění a uzavřel, že skutečnost, že druhou část sporného letu zajišťovala společnost odlišná od žalované, nemá na odpovědnost žalované za splnění povinností podle přepravní smlouvy vliv, když na let ve smyslu uvedených rozsudků Soudního dvora nutno nahlížet jako na let z Prahy do Bangkoku, nikoli jako na dva na sobě nezávislé lety, a tento let měla pro žalobce zajistit žalovaná. Nepochybně jde o let z členského státu ve smyslu § 3 odst. 1 Nařízení, jehož celková délka činila 8 605 km a který byl zpožděn na místě určení o téměř 12 hodin, o čemž nebyli žalobci s dostatečným předstihem informováni. Veškeré podmínky pro přiznání požadované náhrady dané čl. 5 a 7 odst. 1 písm. c) Nařízení tak byly splněny.
8. S takovými důvody žalobě soud prvního stupně vyhověl a o nákladech řízení rozhodl s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. při zohlednění zastoupení žalobců jediným advokátem.
9. Rozsudek napadla žalovaná včasným a přípustným odvoláním, v němž namítla, že nebyl dostatečně zohledněn z gramatického hlediska výklad čl. 3 Nařízení, v jeho mezích se Nařízení na let, který není provozován dopravcem Společenství a zároveň je letem z třetího státu, nepoužije. Nařízení nezakládá solidární právní odpovědnost smluvního dopravce pro případ, kdy je let v rámci sdílení kódů provozován jiným než smluvním dopravcem. Let společnosti Etihad byl letem mimo působnost Nařízení a nelze za něj dovozovat odpovědnost žalované. Tyto skutečnosti plynou ze stanoviska Úřadu pro civilní letectví i právního názoru vysloveného v rozsudku okresního soudního dvora v Paříži, dále i z rozhodnutí Soudního dvora EU sp.zn. C - 173/07. Podle žalované si soud prvního stupně rozsudek sp.zn. C-11/11 nevyložil správně, let je v něm definován jako jednotlivý úsek cesty, nikoli cesta celá, a jednotlivé úseky je třeba posuzovat samostatně. Samotná skutečnost, že žalovaná vystavila letenku, není důvodem k dovozování její odpovědnosti podle Nařízení. Zdůraznila, že otázka odpovědnosti smluvního dopravce za část letu provozovaného jiným dopravcem a pojem letu jako takového nebyla dosud Soudním dvorem řešena a proto navrhla, aby ji odvolací soud jako otázku předběžnou Soudnímu dvoru položil. Výslovně napadla i nákladový výrok rozsudku s tím, že v roce 2014 a 2015 byla u soudu prvního stupně právním zástupcem žalobců podána celá řada žalob totožného znění, žalobu lze považovat za formulářovou.
10. Žalobci navrhli potvrzení rozsudku jako věcně správného s tím, že každý let by bylo možno posuzovat samostatně tehdy, pokud by zakoupili samostatné letenky, pro to svědčí čl. 2 písm. h) Nařízení a čl. 7 stanovící určování vzdálenosti. Rozsudek C-11/11 výslovně hovoří o letu s mezipřistáním. Takový let žalobci absolvovali, nezakoupili dva samostatné lety, když s tímto závěrem se shodují další rozhodnutí soudu prvního stupně i rozhodnutí odvolacího soudu ve věci sp.zn. 19Co 82/2015. Pokud žalovaná odmítá svou odpovědnost s tím, že neprovozovala navazující let, podle čl. 3 odst. 5 Nařízení je její argumentace lichá, když provozující dopravce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

jedná v jejím zastoupení. Položení předběžné otázky ponechali žalobci na úvaze odvolacího soudu s tím, že dle jejich názoru na projednávanou věc lze plně využít rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-11/11.

11. Zde projednávaná věc byla odvolacímu soudu předložena k projednání odvolání žalované dne 29.3.2016. K návrhu žalované a za souhlasu žalobců bylo řízení usnesením ze dne 1.9.2016, č.j. 53Co 133/2016-126, podle § 110 o.s.ř. přerušeno, následně usnesením ze dne 3.8.2018, č.j. 53Co 133/2016-130, rozhodl odvolací soud o přerušení řízení podle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. s tím, že proti žalované je u odvolacího soudu pod sp.zn. 16Co 141/2016 vedeno řízení řešící totožné otázky, v němž již rozhodoval Ústavní soud a v němž bylo tamní řízení usnesením ze dne 17.5.2018 přerušeno a zároveň Soudnímu dvoru EU položena předběžná otázka, zda je dána odpovědnost dopravce Společenství k náhradě újmy cestujícím podle čl. 3 odst. 5 věta druhá Nařízení v případě, že dopravce Společenství jako smluvní dopravce provozoval prvou část letu s mezipřistáním na letišti třetí země, z něj v rámci sdílení kódů provedl druhou část letu dopravce, který není dopravcem Společenství a ke zpoždění na příletu na cílové letišti delšímu než 3 hodiny došlo pouze v druhé části letu. Usnesením ze dne 5.8.2019, č.j. 53Co 133/2016-135, rozhodl odvolací soud, že v řízení se pokračuje, když Soudní dvůr EU rozhodl o položené předběžné otázce rozsudkem ze dne 11.7.2019, sp.zn. C-502/18, a překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, tak odpadla.
12. Podáním ze dne 19.8.2019 žalovaná opětovně navrhla řízení přerušit s tím, že řízení ve věci 16Co 141/2016 není dosud pravomocně skončeno, předložila v něm vyjádření, které se dotýká i řízení zde vedeného a mimo jiné v něm navrhuje vstup společnosti Etihad Airways do řízení za účelem doplnění dokazování ve vztahu k mimořádným okolnostem dotýkajícím se letu.
13. Odvolací soud projednal věc při jednání, vypořádal se s procesními návrhy žalované, v mezích podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a odvolání opodstatněným neshledal.
14. Pokud žalovaná v rámci podání ze dne 19.8.2019 navrhovala opětovně přerušit řízení, v úvodu odvolacího jednání dne 17.10.2019 již na tomto návrhu netrvala, neboť řízení vedené u zdejšího odvolacího soudu pod sp.zn. 16Co 141/2016 již bylo pravomocně skončeno.
15. Dále žalovaná navrhla, aby odvolací soud připustil vstup společnosti Etihad Airways do řízení na její straně a ke vstupu do řízení ji vyzval s tím, že se domnívá, že tato společnost má právní zájem na výsledku řízení s ohledem na svou solidární odpovědnost a s ohledem na možnost uplatnění regresního nároku žalovanou proti ní, pokud by žalovaná ve sporu neuspěla.
16. Podle § 93 odst. 1 a 2 o.s.ř. jako vedlejší účastník se může vedle žalobce nebo žalovaného zúčastnit řízení ten, kdo má právní zájem na jeho výsledku. Do řízení vstoupí buď z vlastního podnětu, nebo na výzvu některého z účastníků učiněnou prostřednictvím soudu. O přípustnosti vedlejšího účastníka rozhodne soud jen na návrh.
17. Žalobci v průběhu odvolacího jednání vyjádřili svůj nesouhlas se vstupem navrhovaného vedlejšího účastníka do řízení a žádali, aby bylo o návrhu rozhodnuto.
18. Vyslovený nesouhlas žalobců měl odvolací soud za důvodný, když má za to, že pro vstup vedlejšího účastníka do řízení nejsou splněny zákonné podmínky. Předpokladem přípustnosti vedlejšího účastnění v řízení je právní zájem vedlejšího účastníka na vítězství ve sporu toho účastníka, k němuž má přistoupit. O takový právní zájem jde zejména tehdy, jestliže rozhodnutím ve sporu bude dotčeno právní postavení vedlejšího účastníka. Tvrzení žalované o

existenci takového právního zájmu však nemá bezprostřední právní oporu, existenci regresního nároku nelze odvodit ani v rovině obecné, ani v této konkrétní věci, spolehlivě neplyne ze žádného z ustanovení Nařízení. Zároveň nelze v této konkrétní věci pomíjet, že procesní návrh žalované v této fázi řízení je návrhem zcela nevhodným, když skutkový stav věci je uzavřen a sporným zůstává pouze její právní hodnocení. Žalované nic nebránilo navrhnout vstup vedlejšího účastníka již v řízení před soudem prvního stupně, když jeho podíl na provozu druhé části letu byl skutkově nesporný. Návrh učiněný až v průběhu odvolacího řízení by vedl pouze k oddálení rozhodnutí ve věci samé, zároveň se nabízí úvaha, zda návrh sám není kontraproduktivní, když případný úspěch žalované ve sporu nemusí být nutně úspěchem jmenované společnosti a naopak. Z výše zvedených důvodů odvolací soud vstup navrhovaného vedlejšího účastníka, který ostatně ani nebyl dostatečně identifikován, do řízení nepřipustil a po vyhlášení takového rozhodnutí pokračoval v odvolacím jednání.

19. V jeho rámci žalovaná dále navrhla provedení důkazů týkajících se podmínek návazného letu, jehož zpoždění mělo být vyvoláno povětrnostními vlivy. Takto přednesené důkazní návrhy odvolací soud zamítl s tím, že ve smyslu ust. § 205a o.s.ř. jde o nepřipustné novoty, neboť návazný let proběhl v roce 2013, žalobci své požadavky uplatnili žalobou v srpnu 2014, která byla žalované doručena spolu s platebním rozkazem v září téhož roku, od této doby byla podstata celého sporu žalované zřejmá a nic jí nebránilo okolnosti a podmínky, za nichž návazný let probíhal, ověřit a důkazně podložit již v rámci řízení před soudem prvního stupně. Nelze neuvést, že písemné podání obsahující uvedené důkazní návrhy bylo odvolacímu soudu dodáno do datové schránky až den před konáním odvolacího jednání, 16.10.2019 v 16:28:38, a odvolacímu senátu v písemné podobě předloženo až po skončení odvolacího jednání, které započalo následující den v 9:00 hod., navíc v anglickém jazyce.
20. Odvolací soud proto vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a zároveň přerušением řízení vyčkal výsledků řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 16Co 141/2016 se skutkově shodným základem sporu. Již v rámci prvostupňového řízení se žalovaná domáhala toho, aby byla Soudnímu dvoru Evropské unie položena předběžná otázka významná pro rozhodnutí v této věci, otázka, zda je dána povinnost dopravce Společenství k náhradě újmy cestujícím podle čl. 3 odst. 5 věty druhé Nařízení v případě, kdy dopravce Společenství jako smluvní dopravce provozoval prvou část letu s mezipřistáním na letišti třetí země, z něj v rámci sdílení kódů provedl druhou část letu dopravce, který není dopravcem Společenství, a ke zpoždění na příletu do cílového letiště dalšímu než tři hodiny došlo pouze v druhé části letu. Uvedená předběžná otázka byla Soudnímu dvoru EU položena zdejším senátem 16Co ve výše uvedené věci a byla zodpovězena.
21. Z rozsudku devátého senátu Soudního dvora EU ze dne 11. července 2019, sp. zn. C-502/18, odvolací soud zjistil, že jím bylo rozhodnuto tak, že článek 5 odst. 1 písm. c) a čl. 7 odst. 1 Nařízení, ve spojení s čl. 3 odst. 5 Nařízení, musejí být vykládány v tom smyslu, že v případě letu s mezipřistáním sestávajícího ze dvou úseků, na něž byla učiněna jediná rezervace, a směřujícího z letiště umístěného na území členského státu na letiště umístěné v jiné třetí zemi, může cestující, který do cílového místa určení dorazil se zpožděním tří hodin nebo více majícím původ ve druhém úseku letu provozovaném v rámci dohody o sdílení kódů dopravcem se sídlem ve třetí zemi, uplatnit svůj nárok na náhradu podle tohoto Nařízení vůči leteckému dopravci Společenství, který provozoval první úsek letu.
22. Účastníkům i odvolacímu soudu je zároveň známo, že ve věci vedené pod sp.zn. 16Co 141/2016 bylo žalobě postavené na shodném skutkovém základě proti žalované právě s odkazem na zodpovězenou předběžnou otázku rozsudkem ze dne 20. srpna 2019 vyhověno.

23. Podle ust. § 13 o.z. (v návaznosti na jeho ust. § 3030) každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se dovolává právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení této odchylky.
24. Ve světle výše uvedených skutečností a zjištění nemá odvolací soud pochyb o tom, že žaloba v této věci je důvodná, závěry napadeného rozsudku jsou zcela správné, na jeho zdůvodnění lze plně odkázat, když věcně korespondují se závěrečnou právní větou rozsudku Soudního dvora EU, který je ve smyslu čl. 288 Smlouvy o fungování EU závazný v celém rozsahu. Žalobci legitimně očekávají, že jejich právní případ shodující se v podstatných znacích s případem rozhodnutým zdejším odvolacím soudem v řízení sp.zn. 16Co 141/2016 bude rozhodnut obdobně, odvolací soud vzhledem k výše uvedeným závěrům Soudního dvora EU nenalezl skutečnosti, na jejichž základě by v této věci rozhodl jinak.
25. Pokud žalovaná brojila proti právnímu hodnocení nároku žalobců na náhradu nákladů řízení, její argumenty nejsou přiléhavé, aplikace ust. § 14b advokátního tarifu je s ohledem na dikci jeho odst. 1 písm. a) vyloučena, neboť zde podaná žaloba postrádá znaky žaloby formulářové, když její zpracování není pouhým doplněním odlišných údajů do ustáleného vzoru, ale je skutkově podrobně zdůvodněna, především pak nejde o případ, kdy by žalobu podávali titíž žalobci ve skutkově a právně obdobných věcech. Konečně nelze nedodat, že i v případě, že by citované ustanovení mohlo být aplikováno, jeho dopady by končily podáním žaloby (§ 14b odst. 1... *do podání návrhu na zahájení řízení včetně...*).
26. Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný v celém rozsahu podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
27. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšným žalobcům byla přiznána náhrada za zastupování advokátem za 8 úkonů právní služby, po dvou úkonech (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) pro každého ze čtyř společných žalobců vycházející z tarifní hodnoty 15 456 Kč (kurz Eura podle kurzovního lístku ČNB k 17.10.2019 25,76 Kč), při odměně za jeden úkon 1 740 Kč snížené podle § 12 odst. 4 a.t. o 20%, tedy 1 392 Kč, celkem 11 136 Kč (8x 1 392) s připočtením dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč, spolu s 21% DPH ve výši 2 464,56 Kč celkem 14 200,56 Kč.

Poučení:

Přípustnost dovolání proti tomuto rozsudku podle § 237 až § 238a o.s.ř. je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 17. října 2019

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.